

Професор В.П. Шапорев

#14 от 13.10.2021

Час нікого не щадить. 19 вересня на 79 році пішов з життя завідувач кафедри хімічної техніки та промислової екології НТУ «ХПІ», доктор технічних наук, професор В.П. Шапорев. Валерій Павлович свого часу закінчив кафедру, яку потім очолив у 1999 році. Але між випуском та викладацькою діяльністю він багато років працював у НДІ «НІОХІМ», де пройшов шлях від лаборанта до завідувача лабораторії. За скупими та сухими фактами про трудову діяльність стоїть талановитий вчений та прекрасний керівник. Прізвище Валерія Павловича Шапорева добре відомо у світі виробників соди, адже багато років він працював саме над вирішенням проблем, що виникають під час виробництва цього найважливішого хімічного продукту. Відходи содового виробництва, які не містять важких металів, Валерій Павлович запропонував використовувати в якості консервантів при зберіганні овочів у великих обсягах – ця технологія успішно була запроваджена ще у 90-х роках. Займався також він і ниткоподібними кристалами – це й досі не до кінця вивчена галузь знань. Захистивши докторську дисертацію у 1995 році, коли науці взагалі майже не приділяли уваги в нашому суспільстві, В.П. Шапорев продовжував викладацьку діяльність та вірив у вітчизняну науку. За своє життя був науковим керівником безлічі аспірантів та докторантів – точну кількість співробітники кафедри не змогли підрахувати, але мабуть це й не так важливо. Валерій Павлович завжди приходив на допомогу всім, не дивлячись на особисті стосунки. Він міг через тиждень після консультації викликати до себе та запропонувати альтернативний, новий підхід до вирішення проблеми – хоча здавалося, що при першій консультації вже все вирішено. На посаді завідувача кафедри завжди відстоював інтереси колективу, хоча потім міг влаштувати так звані «розбори польотів», але завжди у коректній формі та у спокійному тоні. Підтримував молодь, всі її ініціативи сприймав позитивно, але вчив прислухатися до порад старших. Студенти завжди говорили, що Валерій Павлович «добрий». Але всі співробітники кафедри

знали, що за добротою прихована не м'якість, а мудрість, яка дозволяла вирішувати конфліктні ситуації з найменшими втратами, розвивати кафедру, вчила не гнатися за регаліями... Мабуть найбільше нам буде не вистачати його мудрості. А ще віршів – їх Валерій Павлович міг читати годинами, причому частина з них була власними, але він це приховував.

Колектив кафедри ХТПЕ висловлює щирі співчуття родині Валерія Павловича та назавжди збереже світлу пам'ять про нього.